

nogen Grund til at begunstige Sligt gjennem Bestemmelser i Indfødsretsloven. Det Punkt, hvor der fremtræder den væsentligste Forskjel mellem Folkethingets Udvalg og Landstinget, angaaer imidlertid det Spørgsmaal, hvorvidt Qvinder skulle have lige Afgang med Mænd til at erholde Indfødsret. Det vil være i de Herrers Erindring, at under Forhandlingerne i Landstinget spillede dette Spørgsmaal en temmelig fremtrædende Rolle og blev ved 3die Behandling besvaret benægtende. Nærværende Udvalg har troet paa Grund af den Interesse, som Sagen haade i Almindelighed og navnlig i nærværende Dieblif har, at burde underkaste den en nøiagtig Undersøgelse, og vi ere efter moden Prøvelse eenstemmigt komne til det Resultat, at Qvinder staae ligeoverfor Indfødsrets Erhvervelse paa selv samme Maade som Mænd. Den nærmere Begrundelse antager jeg vil staae de Herrer klart for Erkjendelsen fra Betænkningen, og jeg skal ikke trætte Dem med paany at komme tilbage dertil.

Forinden jeg slutter mine Bemærkninger, maa jeg maastee fremhæve, at det jo er en første Behandling, her er Spørgsmaal om idag, og at det altsaa kun er Loven i dens Heelhed, som ligger for. Udvalget har imidlertid antydet Endringsforslag til 2den Behandling; disse Endringsforslag ere affattede i Overensstemmelse med de almindelige Grundsætninger, der ere indeholdte i Betænkningen; man har troet, at det vilde fremme Sagens Gang, naar vi allerede nu ved Sagens første Behandling eventuelt bebude, hvilke Endringsforslag vi agtede at stille til 2den Behandling.

Thurah: Der er et Spørgsmaal, som jeg gjerne ønskede nogen Dplysning om i denne Sag, og jeg haaber, at den ærede Ordfører vil meddele de Dplysninger, som han i saa Henseende maa være i Besiddelse af. Der findes Sp. 878 i Udvalgets Betænkning den Sætning: „Efter den gjældende Lovgivning er Indfødsret bl. A. Betingelsen for at kunne opnaae Afgang til „Embeber og Tjenester, af hvad Navn nævnes kan, være sig ved Hoffet eller i den geistlige, civile og militaire Stand“, og saaledes som Udtrykket „Embeber og Tje-

nesten“ er fortolket i Placaten 15de Februar 1776, gjælder Fordringen om Indfødsret ikke blot om de egentlige kongelige Embeber, men ogsaa om de ringere Bestillinger, hvad enten disse besættes af Kongen eller af andre Autoriteter“. Disse Ord har jeg ikke kunnet bringe i Samklang med, at der her blandt de Mænd, som ønske Indfødsret, er opført Mænd, som ere ansatte, snart som Overspillemeend, snart som Chorsangere, snart som Beridere, snart som Sergeanter, snart i det kongelige Capel. Jeg forstaaer ikke, hvorledes disse to Ting kunne forenes, at der, uagtet Lovgivningen bestemmer, at Embeber og Bestillinger af den omtalte Natur ikke kunne bortgives til Mænd, der ikke have Indfødsret, dog her i Forslaget opføres Mænd, som haade saadanne Embeber og Bestillinger, hvorefter det altsaa maa antages, at Regjeringen tvertimod Lovens udtrykkelige Ord har besat saadanne Embeber og Bestillinger med Ublændinge. Hvis det er saa, har Regjeringen altsaa i Fortiden handlet ulovligt. Det er dette Spørgsmaal, jeg gjerne ønskede oplyst, og jeg tvivler ikke paa, at den ærede Ordfører vil give de Dplysninger derom, som han er istand til at meddele.

Ordføreren: Jeg skal kun til, hvad den ærede Taler nu yttrede, bemærke, at saaledes som Loven af 1776 jvf. Pl. 15de Febr. s. A. er affattet, er det klart, at der til alle saadanne Embeber og Bestillinger kræves Indfødsret. Imidlertid har Praxis udviklet sig noget forskjellig herfra, og der har med Hensyn til forskjellige Grupper af visse Slags Tjenester ved Sedvanens Magt dannet sig Undtagelser — vistnok af tvivlsom Retmæssighed — fra den gjældende Lov.

Da ikke flere begjærede Ordet, fattes Lovudkastets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.

Endringsforslag til 2den Behandling indkaldtes til Løverbag Aften Kl. 10.